

ACTIVITĂȚI EXTRACURRICULARE

ȘCOALA de VARĂ, în Dobrogea

Drăguța Hoșag

După iarna și primăvara în care am stat mai mult în izolare pe la casele noastre, iată că a venit vara anului 2021, cu soare îmbietor, cu vreme frumoasă și, mai ales, fără prea multe restricții. A fost o adevărată binecuvântare pentru seniori. S-au întâlnit, au petrecut timp împreună și au fost entuziaști cursanți ai Școlii de Vară. Cum s-a născut acest proiect? A fost suficient să fie o persoană cu inițiativă și căreia să-i pese de semeni. Este vorba de doamna Roxana Băcanu care, împreună cu doamna Brândușa Ilie, muzeograf la Muzeul Brăilei „Carol I”, au alcătuit un bogat program cu activități pe tema: Tradiții și obiceiuri la Dunărea de Jos și în Dobrogea.

Când am văzut în program activitățile din zona Dobrogei, nu am stat deloc pe gânduri. Dobrogea, pământul românesc dintre ape și cer mi-a atras întotdeauna privirile în timpul preumblărilor pe malul înalt al Dunării, ca un loc plin de mistere. Așa că, am luat bagajele și m-am alăturat grupului, deși nu-i cunoșteam prea mult pe cei care porniseră în aventura de 3 zile. Acomodarea s-a făcut din mers.

Am traversat apele Dunării sub un soare ce promitea o zi frumoasă, apoi ne-am îndreptat către localitatea Niculițel. Drumul ne-a purtat lin printre coline domoale. Primul obiectiv, Basilica de

la Niculițel. Gazdă ne-a fost doamna Cornelia Odaș, dobrogeancă aprigă, conservator al muzeului. Cu cât patos ne-a prezentat povestea descoperirii „uriaeși comori” care a stat ascunsă până acum numai câteva decenii sub o aglomerare de piatră și cărămidă sau ziduri năruite de vreme! Astăzi, Basilica paleocreștină de la Niculițel, unică în Europa, este pusă în valoare de o structură modernă, luminoasă, construită din fonduri Europene. În ce constă unicitatea? În faptul că Basilica este păstrată așa cum a fost construită la începutul sec. IV. Nu a fost profanată sau deschisă până în momentul descoperirii ei, ceea ce nu s-a întâmplat în multe alte locuri din lume. Într-una dintre încăperile criptei au fost descoperite moaștele a patru sfinți mărturisitori ai credinței creștine, aflați pe listele cu martiri ale bisericii și pomeniți de biserica română cu numele Zotic, Atal, Camasie și Filip.

Acum, osemintele lor sunt așezate în Mănăstirea Cocos, așa că însoțiți de distinsa doamnă Cornelia Odagiu, colaborator mult prețuit la activitatea de pe plaiuri dobrogene, ne-am apropiat cu sfială și cu mult respect de dealul împădurit, de pe care călugării au auzit cântecul unui cocoș sălbatic, însoțit de o bătaie de toacă, și așa au ales numele mănăstirii. Povestea Bazilicii a fost completată de poeziile domniei sale, recitate cu multă sensibilitate. La începutul sec. al XIX-lea, trei călugări români veneau să construiască un așezământ religios în Dobrogea, dar nu la întâmplare, ci pe locul unui vechi schit de sihaștri, de pe la anul 1670. Bisericuța construită de călugării de la Neamț era din nuiele și pământ, fără turla și clopote, semn al creștinismului interzis atunci de stăpânirea de religie musulmană. Ne-am închinat în frumoasa biserică cu icoane și scene biblice lucrate în tehnica mozaicului, ne-am plecat genunchii și la racla cu sfintele moaște ale celor patru martiri de la Niculițel, apoi ne-am reluat drumul.

Am străbătut pământul pietros și însetat al Dobrogei până am ajuns la marginea unui lac, Lacul Parcheș. O privire fugară spre lac este suficientă pentru a constata că în locul acesta intervenția „binefăcătoare” a civilizației nu este prezentă. Pe malul umed se vedeau destul de bine urme de pași imprimate în noroi, plante de apă și colonii de alge. Ne-am cazat la pensiunea Casa Obreja, apoi am inspectat sala de mese și bucătăria, unde aroma borșului de pește și a peștelui fript ne-a sporit senzația de foame. După ce ne-am potolit puțin balaurii din stomac, am fost gata să ascultăm o adevărată poezie a vinului pe care ne-a prezentat-o oenologul Adrian Dolghin. Am aflat că vinurile de Sarica-Niculițel sunt structurate și echilibrate, că au o paletă diversă de arome, dar mai ales am aflat că, omul, în dorința de a percepe plăcuta licoare babilonică cu toate cele 5 simțuri, a născocit ciocnitul paharelor, ca să-și bucure și auzul, singurul vitregit.

După masa cu specific dobrogean, în cadrul Școlii de vară la Atelierul „Cel mai vechi obiect de acasă” a fost prezentată o colecție de ceasuri. Un ceas de buzunar vechi de peste 70 de ani, având o încărcare sentimentală a ieșit în evidență.

pra apei, ca un cordon de mătase portocalie. La marginea stufărișului, câte un puișor întârziat se grăbea spre cuib. Capetele șerpilor de apă grăbiți spre culcușuri, înfiorau ușor luciul apei și sufletele noastre. În liniștea serii, broaștele și-au început concertul. Nici roiurile de țânțari nu s-au lăsat așteptate.

Am intrat și noi în casă și, după ce am servit cina presărată cu povești și veselie, ne-am cufundat în somnul binefăcător al nopții. Deși îmi doream să văd răsăritul, a doua zi, soarele a fost un pic mai harnic decât mine. După un mic dejun copios, pregătit cu dragoste de gospodine din grup, ne-am îndreptat către Situl arheologic Isaccea - Cetatea Noviodunum. În acest loc a fost, din cele mai

vechi timpuri, un punct de trecere de pe un mal pe celălalt al Dunării, pentru că aici fluviul își strânge apele într-un ultim vad, cu lățimea de 700-800 de metri. În perioada stăpânirii romane (sec. I-VI), aici s-a aflat cea mai de seamă „stație” a flotei romane la Dunărea de Jos. Acum, pe șantierul arheologic, echipe de tineri - elevi și studenți – „înarmați” cu pensule și lopățele de diferite mărimi, dar mai ales cu marea virtute numită RĂBDARE, scoteau la lumină inventarul a două morminte. Parcă nici nu simțeau arșița soarelui, iar ochii le străluceau de bucuria lucrului făcut nu în zadar. Frumoșii noștri tineri, pe care trebuie să-i prețuim! Șeful șantierului, arheologul Aurel Daniel Stănică ne-a condus de-a lungul zidurilor cetății și ne-a explicat, ca un împătimit al profesiei, lucruri interesante despre traiul oamenilor din vechime, cu credințele și obiceiurile lor, taine descifrate în bucăți de ceramică, vase, podoabe, unelte, cărămizi...

Către seară, propunerea unei plimbări cu barca pe lac mi s-a părut minunată. Am descoperit Lacul Parcheș ca pe un loc fascinant, cu păduri de stuf, cu nuferi galbeni înfloriți deasupra apei, cu păsări care zboară sau se odihnesc nestingherite la malul apei. Soarele, asfințind, s-a așternut deasupra

Am plecat apoi spre Mănăstirea Saon, așezată pe malul bălții Saon, de unde și-a luat și numele. Înființată ca un schit metoc al Mănăstirii Celic-Dere, încă din vremea stăpânirii otomane, Mănăstirea Saon a avut de înfruntat multe obstacole de-a lungul timpului. Martor al numeroaselor schimbări stă o veche moară de vânt, ca un credincios străjer în fața bisericii. Uneltele de pescuit, prisaca, grădina cu flori și cea cu legume, grădina cu păuni și struți te duc cu gândul la munca neobosită a măicuțelor care viețuiesc aici. În acest loc de rugăciune binecuvântat de Dumnezeu unde ne-am recules în lumina albastrului din vechia mănăstire și sub bolta noii biserici, pictată de marele duhovnic de la Antim, Sofan Boghiu, am avut senzația că timpul s-a oprit în loc. Dar timpul nu s-a oprit și odată cu merul lui mergem și noi...

După-amiază, cei mai harnici dintre noi au strâns lemne și crengi pentru focul de tabără. N-a fost greu, ba, aș spune chiar că a fost plăcut: ne-am reamintit de copilărie și de tinerețe. Apoi cei mai pricepuți au clădit piramida de lemne și pentru ca timpul să treacă mai repede până la momentul flăcării, ne-am așezat în jurul mesei, ospătându-ne cu friptura pregătită de gospodari, cu salata bine asortată de gospodine și cu alte bunătăți. Focul de tabără a fost, după cum ne-am așteptat, vedeta serii. Ne-a bucurat cu lumina și scânteile ce se înălțau către cer, am cântat, am râs iar cei mai curajoși, către sfârșit, au sărit peste foc, probabil cu credința că vor fi sănătoși tot anul. Încet, încet, focul se stinge iar noi am intrat în camere escortați de roiuri

de țânțari care au prins curaj și și-au început cântecul subțirel al strunelor. În curând, liniștea nopții a pus stăpânire peste tot cuprinsul.

În ziua a treia, m-am trezit de dimineață, credeam eu, dar albastrul cer își deschisese deja pleopa și o geană roșie se ivise deja la răsărit. Am stat cuminte până ce uriașul astru al zilei s-a ivit rotund și roșu din spatele stufărișului, trezind la viață, cu blândețe, întreaga suflare. Câtă frumusețe, Doamne! O turmă de oi, sunându-și tălăngile și târându-și pașii prin praful drumului, ne-a readus la activitățile obișnuite. Micul dejun, pregătirea bagajelor și... cerul acoperit de câțiva nori plângea cu lacrimi de ploaie, acompaniindu-ne înbarcarea. Am pornit, lăsând în urmă regrete (timpul a trecut prea repede...) și luând cu noi amintiri frumoase.

Și ne-am oprit din nou la Basilica de la Niculițel, unde un grup de copii ne așteptau să participăm împreună la Atelierul „Modelaj în lut și litografie”, o întâlnire între generații. Tema mi s-a părut destul de generoasă - un obiect din lut după modelul unuia de ceramică expus în muzeu, că doar modestul lut a traversat epoci! Am primit bucățile de lut și, alături de tinerii meșteri niculițeni, am trecut la treabă. Recunosc, am avut nevoie de ajutor pentru a reuși să realizez și eu într-un final un vas prin vechea tehnică a colăceilor. În jurul meu, toți terminaseră și lucrările erau tare frumoase, fiecare purtând și ceva din personalitatea „meșterului” care a lucrat-o. Ne-am adunat apoi la o ceașcă de ceai și am mulțumit gazdei noastre, doamna Cornelia Odagiu, pentru dragostea cu care ne-a primit și pentru că ne-a oferit din timpul dumneaei.

Apoi am plecat spre Galați. Am realizat că, în cele trei zile, am trăit alături de un grup de oameni minunați, grup completat de Răducu (6 ani), băiatul Brîndușei Ilie, care ne-a ținut în priză. Nu am văzut nici un nor pe chipul nimănuși și nu am auzit nici un reproș. Am fost ca o adevărată familie și pentru acest lucru nu pot să spun decât: **MULȚUMESC!**